

нашу научну Географију; претходни извештај о истоме питању изашао је у I св. *Гласника*. За овим успешним радом дошли су други, истина мањи: глацијација Суве Планине у II св. и глацијација Копаоника и Старе Планине у III св. „Гласника“. За радове ове врсте треба много личнога усавршавања, много опрезности у закључивањима и напорних екскурзија; према томе се може видети вредност Ристина, особито његова енергија и воља за детаљне студије.

Риста Николић је учествовао у оба балканска рата као борац, резервни официр у I пешад. пуку. — 1913. године, кад је требало подизати Јужну Србију, био је упућен у Скопље да организује рад око научног испитивања нових територија, нарочито да створи Етнографски Музеј, коме је постављен за управника. За нешто више од године дана Риста је успео до пропутује све области, да их проучи и да прикупи знатан број предмета за музеј; нарочито је његова заслуга за стварање Научног Друштва у Скопљу. Ово је на широким основама почело испитивати нове земље у свима правцима. Али све те планове је покварио светски рат, и сав прикупљени материјал је пропао.

Крајем 1915. у нашем општем слому и Риста се са својим пуком пробио кроз Арбанију. Као ратни дописник Шумадијске Дивизије у другој половини 1916., у *Ратном Дневнику* у Солуну објављивао је дописе са бојишта, који су својом оригиналношћу привукли нарочиту пажњу, па су се врло радо и свуда у војсци тражили и читали. Све до половине априла 1917. год. остао је на томе положају неуморно радећи и многе географске и етнографске ствари; у том времену прокрстарио је кроз цео Меглен испитујући га.

Погинуо је 17. априла 1917. год. од бомбе бачене из непријатељског аероплана. Сахрањен је у порти драгоманске црквице, у Меглену.

Из списка нађене заоставштине Ристине, види се, да је осим осталог, комисија спаковала и предала депоу у Микри код Солуна и „три пакета нађених личних радова“. Све је то нажалост упропашћено, а ту је извесно било богатог материјала.

Е. Ј. Цветић.

ДР. ЈЕВТО ДЕДИЈЕР

ДОЦЕНАТ ГЕОГРАФИЈЕ НА УНИВЕРЗИТЕТУ У БЕОГРАДУ

Пок. Дедијер је рођен у Чепелици (код Билеће) 1880. год. Још као гимназиста у Мостару почео је проучавати села према „Упуствима“, с младићским убеђењем да ће тиме допринети ослобођењу свога краја. Са том основном тежњом, да научно користи националној ствари, дошао је 1902. год. у Географски Завод Велике Школе. Ту је израдио *Билећке Рудине* (II књ. „Насеља“). Али је убрзо био привучен проблемима Физичке Географије и резултат су тога интересовања били *Глацијални трагови на Зелен—Гори, Товарници и Маглићу* (69. „Глас“ Срп. Краљ. Акад.). Положивши докторски испит у Бечу 1907. год. пок. Дедијер је постављен у Земаљски Музеј у Сарајеву, где је остао до анексије. У „Гласнику Земаљског Музеја“ за 1908. год. изишли су његови чланци: *Старе сеоске породице у Херцеговини, Облици непокретне својине у Херцеговини и Прилози геолошкој историји Нерешве*. Његов најглавнији и најобимнији рад *Херцеговина* штампан је у VI књ. „Насеља“ и добио похвалне оцене од Ј. Цвијића и пок. В. Геца. *Глацијација Височице* у

Јужној Босни. (79. „Глас“ Срп. Краљ. Акад.) показује да је пок. Дедијер, и поред врло интензивних антропогеографских студија, сачувао интересовање за проблеме глациалне морфологије. Да би за проучавање села задобио што шири круг образованих људи, написао је 1910. год. у сарајевском „Прегледу“ *Поријекло становништва у Босни и Херцеговини*.

1910. год. изабран је пок. Дедијер за доцента Географије на београдском Универзитету. У „Летопису Матице Српске“ за 1912. год. у чланку *Херцеговина и Херцеговци* изложио је популарно резултате својих студија. Али са настанком Балканског Рата обрће се нашим јужним крајевима. У „Српском Књижевном Гласнику“ за 1912. објавио је чланак *Стара Србија*, изложивши географске прилике ове области, а у сарајевском „Прегледу“ за 1912. год. чланак *Срби и Бугари*, спроводећи поређење између њих. 1913. год. издала је „Српска Књижевна Задруга“ *Нову Србију*, у којој је пок. Дедијер покушао да на основу студија Ј. Цвијића да заокругљену географску слику о крајевима, тада ослобођеним. „Гласник Српског Географског Друштва“ (св. 3. и 4.) доноси његову студију *Сточарске зоне у планинама динарске системе*, — расправу о омиљеном предмету његовог испитивања.

За време Великог Рата имао је пок. Дедијер прилике да прође граничном облашћу македонско-арбанском, где се заинтересовао траговима старе глацијације. Избегавши у Француску и преселивши се доцније у Швајцарску развио је користан јавни рад, али ни тада није престајао мислити на науку. У *Annales de Geographie* (1916) објавио је превод поменуте студије о сточарским зонама под насловом *La transhumance dans les pays dinariques*, а горња испитивања старих глечера у *La Géographie* (1916/17) под насловом *Traces glaciaires en Albanie et en Nouvelle Serbie*. Последњи му је рад *Carte des pays Yougoslaves*, изишла у Берну код Кимерли и Фреја.

Одмах по ослобођењу похитао је пок. Дедијер у домовину. Умро је у Сарајеву, децембра 1918.

Б. Ж. Милојевић.

ДР. МИХАЈЛО Ч. ДРАГИЋ.

АСИСТЕНТ ГЕОГРАФСКОГ ЗАВОДА НА УНИВЕРЗИТЕТУ.

Рођен је 13. септембра 1887. год. у Панчеву. Родитељи су му се ускоро преселили у Београд где је пок. Драгић свршио основну школу и гимназију. Уписао се 1906. год. на филозофски факултет Универзитета и 1910. год. положио дипломски испит из групе Географија и Етнографија.

Још као студент Универзитета одликовао се радом и марљивошћу те је убрзо стекао поверење свих наставника, нарочито професора Цвијића. Г. Цвијић га је 1909. год. узео за свога асистента. На овој дужности остао је пок. Драгић и пошто је положио дипломски испит и постављен за суплента I. Београдске Гимназије. Као асистент све слободно време употребљавао је на рад у Географском Заводу и на обучавање млађих студената за самостална испитивања. Приликом оснивања Географског Друштва пок. Драгић је оснивач, а доцније и члан управе.

Још као студент бавио се антропогеографским испитивањима Груже. Тај је рад тако успешно извео да је на основу њега добио 1912. год. докторску титулу. Гружа је штампана у „Насељима Српских Земаља“